

„Ja en ik had de lafheid er mij niet in te mengen. Ik wist toen niet met welk recht ik 't mocht doen. Als ik toen geweten had, wat ik nu weet . . .”

„Wat dan, dokter?”

„Dat je de dochter van je vader bent.”

„U heeft mijn vader dus werkelijk gekend?”

„Ja, ik heb hem gekend.”

„En dan vertelt u mij veel van hem, niet waar? Ik ken hem haast niet; ik was vijf jaar toen hij stierf, dus toen hij te Soerabaija afscheid van ons nam was ik nog jonger. Mama hield zooveel van hem veel meer dan van Gesinger. Maar het was dan ook geen verschil! Niet waar, dokter, mijn lieve vader was een goed, een edel man?”

„Ja, Rose, dat was hij!”

„Ik stel mij hem steeds voor als u, ernstig maar goed, vriendelijk, verstandig, een man om tegen op te zien. Dat zei Mama altijd! O dat zij later een Gesinger heeft kunnen trouwen, dat is de oorzaak geweest van alles!”

De dokter liet haar praten; het was reeds donker toen zij in Duinwijk aankwamen.

De branding deed haar eentonig en zelfs heftig gedruisch hooren; dreigend en somber zag men van weerszijden de kale silhouetten der duinen oprijzen. De scherpe zeewind deed de olielampen in de lantaarns onrustig flikkeren en tusschen de reten der vensters schemerde hier en daar een streep geelachtig licht.

„Kind! Dat zal je tegenvallen, 't is hier zoo donker en somber in vergelijking met Amsterdam.”

Zij lachte vroolijk, zooals zij sedert haar verloving niet meer gedaan had.

„O dokter, hoe kan u dat zeggen? Ik vind het hier zoo vrij, zoo luchtig; daar in de stad is 't zoo bekrompen en in de keuken met een muts op ô ik dacht het zoo dikwijls. Mijn ouders hadden het moeten weten!”

„Een Doremael van Asperen, meid van Lotje van Haeren,” schertste de dokter, „ja, 't is erg!”

„Maar nu nog iets, dokter, moet ik u dokter noemen of mag ik zeggen: Oom!”

„Beste Rose! Ik ben je oom, dit wascht al het water der zee niet af, en God is mijn getuige dat ik niemand liever tot mijn nichtje heb dan jou, maar ik heb een bedilachtige huisplaag en in een klein nest als Duinwijk wordt er natuurlijk veel gepraat. Ik vind het beter je voorloopig niet als de vrouw van Frank te introduceeren. Een vrouw die niet bij haar man is, dat wekt wantrouwen op en de familie in Amsterdam zou er licht achterkomen. Eerst als ik Frank waarschuw, komt hij je opeischen en brengt je in kennis met zijn familie, die je van zoo'n heel andere zijde kent. Begrepen?”

„Ja, dokter, heel goed!”

„Je bent dus mijn pupil. De dochter van mijn ouden kameraad. Wil je mij oom noemen als wij alleen zijn, niets is mij liever, maar anders is het voorzichtiger 't niet te doen.”

„Maar, oom, juffrouw Bol kent mij. Weet ze dan niets van mijn huwelijk?”